

Posudek vedoucího diplomové práce

Název práce: Sartoriho kritika reformy italského volebního zákona z roku 1993

Autor práce: Antonín Seidel

Autor posudku: Radek Buben

Antonín Seidel napsal jednu z mnoha variací na totéž téma. To si vybral z důvodu svého zájmu o Itálii, jenž se však výrazněji neprojevuje v seznamu literatury. Ačkoli Antonína Seidela italská problematika bezesporu interesuje, fakt, že ve studii absentuje práce s řadou italských politologů a s jejich výstupy, zaráží. Stejně tak je zarážející, že při zpracování problému volební reformy se autor nezaměřil na žádnou širší srovnávací studii, analyzující procesy proměn volebních systémů. Italská transformace v 90. letech nebyla ojedinělá a inspirovala se – a současně sloužila jako zdroj inspirace – v řadě jiných zemí. Jiným negativním rysem práce je její velmi úsporný rozsah. Proč autor neprovede v úvodu studie tolikrát prozkoumaného a polemického tématu rozbor literatury, ví snad jenom on sám. Na stránkách ÚPOLU je však tato povinnost zmíněna.

Autor je v jednotlivých kapitolách v zásadě závislý vždy na jednom zdroji, který celkem důkladně vytěží. Kapitoly tak do značné míry jsou výpisky z Morlina, Della Porty či Katze. Od inteligentního italianisty, píšícího v 21. století bych také očekával celkem kritičtější postoj k teorii antisystémovosti, ať už za antisystémové považuje komunisty (PCI) či post-fašisty (MSI).

Aniž bych se domníval, že komparativní politologie a rozbor volebních systémů jsou záležitostí pouze tabulek a grafů, fakt, že u studie, která se věnuje dopadům volebního zákona na stranický systém, nenajdeme jediné podstatnější číselné vyjádření analyzovaných proměnných, není dobré a svědčí o určitém autorově nepropracování textu.

Antonín Seidel ve studii ukázal celou řadu analytických schopností. Umí polemizovat se sporným Sartoriho pojetím politického středu a zná kritiky tohoto klasika (třeba T. Scullyho). Současně je schopen vyhnout se typicky českému „uvažování“ o vlivu volebních systémů na podobu a logiku politické soutěže a neopakuje u nás již zabydlené teze o automatické škodlivosti poměrných systémů. Díky studiu některých významných znalců světové politologie si také uvědomuje, že to byla většinová složka italského volebního systému, která v 90. letech „neplnila svou zákonnou úlohu“.

Šokantní až děsivý je Seidelův omyl v případě Imperialiho kvóty, kterou si plete s Imperialiho dělitelem. Svým způsobem tak vymyslel cimrmanovský profesní vtip, neboť toto je pro politologa něco tak komického....Brněnský politolog Chytilík pak není Chytílkem.

Na druhou stranu se Antonín Seidel naučil psát akademickým jazykem a v jeho textu se nikde neobjevují „divoké interpretace“ a „úvahy“.

Text doporučuji k obhajobě se známkou „**dobře**“.

Radek Buben